

ANDER WERK VAN TOON TELLEGEN

Theo Thijssenprijs 1997

Hendrik de Vriesprijs 2006

Constantijn Huygensprijs 2007

Toen niemand iets te doen had (dierenverhalen, 1987; ook als e-book)

Gouden Griffel

Misschien wisten zij alles (verzamelde dierenverhalen, 1995, 2007; ook als e-book)

De genezing van de krekel (roman, 1999, 2008; ook als e-book)

De Gouden Uil 2000

Morgen was het feest (dierenverhalen, met tekeningen van Ingrid Godon, 2008)

Het vertrek van de mier (roman, 2009; ook als e-book)

Iedereen was er (meer verzamelde dierenverhalen, 2009)

Wat dansen we heerlijk (prentenboek, met tekeningen van Annemarie van Haeringen, 2010)

Het wezen van de olifant (roman, 2010; ook als e-book)

Het geluk van de sprinkhaan (roman, 2011; ook als e-book)

Een lied voor de maan (prentenboek, met tekeningen van Mance Post, 2012)

Brieven aan bijna niemand anders (dierenverhalen, met tekeningen van Jessica Ahlberg, 2012)

De verjaardag van de eekhoorn en andere dieren (dierenverhalen, met tekeningen van Jessica Ahlberg, 2012)

TOON TELLEGEN

Toen bijna niemand
iets te doen had

Met tekeningen van

JESSICA AHLBERG

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2013

Soms keek de eekhoorn in de spiegel naast zijn deur en wist hij niet wat hij denken moest van zichzelf. Dan bekeek hij zijn oren, zijn neus, de rimpels in zijn voorhoofd en zijn kin, maar hij zag altijd hetzelfde en wist nooit wat hij daarvan denken moest.

‘Ik wil je iets vragen,’ zei hij op een keer tegen zichzelf.

‘Vraag maar,’ antwoordde hij.

‘Wist ik maar wat,’ zei hij.

Zo keek hij lange tijd naar zichzelf. Toen zei hij opeens: ‘Misschien moet ik je wel schrijven.’

‘Ja!’ antwoordde hij opgetogen.

Hij draaide zich om, ging aan zijn tafel zitten, schreef een brief aan zichzelf en gaf hem aan de wind mee.

De wind voerde de brief over het bos, over de zee, over de woestijn, over de zee terug naar het bos en bezorgde hem bij de eekhoorn.

De eekhoorn nam de brief aan, opende hem en las:

Beste eekhoorn,

Ik weet niet hoe het met mij gaat.

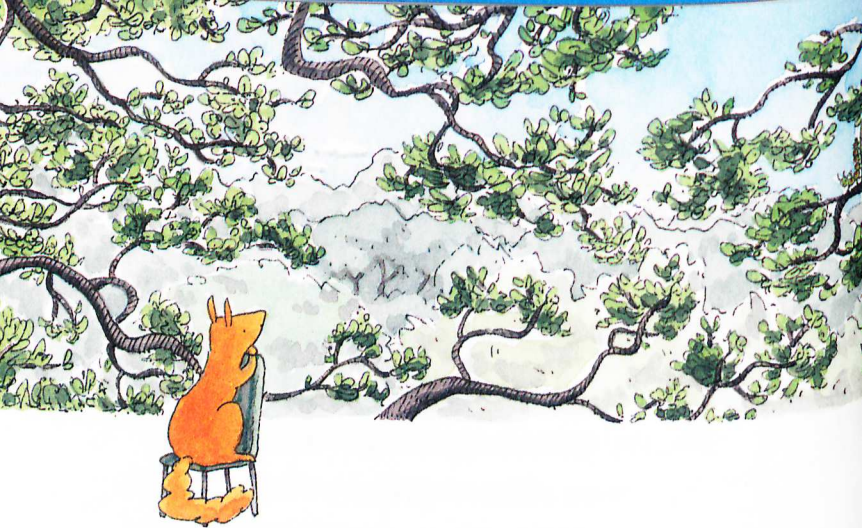
Jij?

De eekhoorn keek naar de brief en ging toen voor het raam zitten. Het was een

prachtige dag. De zon
stond hoog aan de hemel
en scheen op alle bomen,
alle bladeren, alle takken.
Er waren een paar kleine,
sierlijke, witte wolkjes en
de wind was achter het bos
gaan liggen. De eekhoorn
snoof de zomergeuren van
het bos diep in zich op en
zwaaide naar de zwaan in
de lucht en naar de rups
die zich traag langs een tak
van de beuk naar beneden
liet zakken.

Na lange tijd zo gezeten te hebben schreef hij een nieuwe brief aan zichzelf. De wind stak weer op en nam de brief mee, voerde hem weer over het bos, over de zee, over de woestijn, over de zee terug naar het bos en bezorgde hem tegen zonsondergang bij de eekhoorn. Ongeduldig maakte hij de brief open en las:

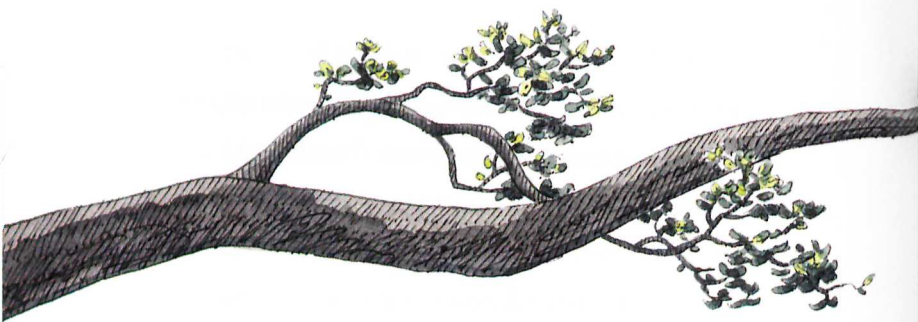

Beste eekhoorn,

*Ik weet het ook niet. Maar als je straks naar
buiten gaat en op het puntje van de dikke tak
gaat zitten zal ik je iets zeggen.*

Ik

De eekhoorn vouwde de brief zorgvuldig op
en legde hem in de onderste la van zijn kast.
Boven de kast hing de spiegel, maar het was
inmiddels te donker geworden om nog iets

in de spiegel te herkennen. De eekhoorn ging naar buiten om op het puntje van de dikke tak te horen wat hij te zeggen had. Zijn hart bonsde. 'Sst,' zei hij.

